

Arrest

nr. 281 253 van 2 december 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. VAN DER BEKEN
Wolstraat 10
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 9 september 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 augustus 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 oktober 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 november 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en advocaat D. VAN DER BEKEN en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 14 november 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Hij werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 22 maart 2021.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) nam op 19 april 2021 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze weigeringsbeslissing werd ingetrokken op 2 september 2021.

1.3. Verzoeker wordt opnieuw gehoord op het CGVS op 7 juli 2022.

1.4. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 11 augustus 2022 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de thans bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten, Pashtoun en soennitische moslim te zijn. U bent geboren in het dorp Naser in het district Doshi, provincie Baghlan. Aanvankelijk ging u niet naar school of de madrassa. U begon op een gegeven moment les te volgen aan de madrassa van Naser omdat u iets wou leren. Omdat de madrassa op een afgelegen plek in het dorp lag, bleef u daar overnachten. U ging wekelijks naar huis. U volgde gedurende zes maanden les aan de madrassa. Er kwamen vaak talibs naar de madrassa die predikten over jihad. Ze riepen jullie op om mensen die voor de overheid werken te doden, een bomvest te dragen en jullie op te offeren in de naam van jihad. Het verheugde u om dit te horen. Op een dag zeiden de taliban u afscheid te nemen van uw familie omdat u naar Pul-e Khumri zou gaan en daar een bomvest zou dragen. Ze zeiden u aan niemand te vertellen dat u jihad zou gaan doen. U ging naar huis en u vertelde het toch aan uw ouders omdat u bang was. Uw vader zei dat u zoiets niet mocht doen omdat het haram is om onschuldige mensen te doden. Hij contacteerde uw maternale oom, die u diezelfde dag meenam naar Kabul. De volgende dag vertelde uw moeder aan de telefoon dat mawlawi. Y., de mullah van de madrassa, 's nachts langsgesproken was op zoek naar u en dat de taliban 's ochtends uw vader hadden meegenomen. Ze hadden gezegd dat ze hem zouden doden als u niet terugkwam. U verbleef nog een nacht in Kabul, daarna vertrok u met de bus naar Nimruz. U verliet Afghanistan en reisde via Pakistan, Iran en Turkije naar Europa.

Op 12 november 2019, na een reis van vijf of zes maanden, kwam u aan in België. Op 14 november 2019 deed u een verzoek om internationale bescherming. Op 19 april 2021 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U tekende beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 2 september 2021 trok het CGVS zijn beslissing in.

Uw vader werd een zevental maanden voor uw tweede persoonlijk onderhoud doodgeschoten door de taliban. Uw moeder, uw zus en uw broers wonen nog steeds in jullie huis in het dorp Naser. Vroeger hielp uw maternale oom uw familie financieel maar momenteel doet hij dit niet meer gezien zijn inkomsten sterk gedaald zijn na de machtsovername door de taliban. Sinds een aantal maanden stuurt u geld naar uw familie. Uw maternale oom heeft destijds uw reis betaald en u moet die som nog terugbetalen.

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u de volgende documenten neer: uw taskara (Afghaans identiteitsdocument), de taskara van uw moeder, een kopie van de taskara van uw vader, 19 foto's van uzelf, uw familie en uw dorp, een envelop en een attest van uw school in België. Na het eerste persoonlijk onderhoud bezorgde uw voogd enkele opmerkingen met betrekking tot de notities van het persoonlijk onderhoud en bezorgde uw advocaat een aanvullende nota en een kopie van een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). Na het tweede persoonlijk onderhoud bezorgde uw advocaat een nota met opmerkingen.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde, als niet-begeleide minderjarige tot 31/07/2022, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd er u een voogd toegewezen die u bijstond in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; hebben de persoonlijke onderhouden plaatsgevonden in het bijzijn van uw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratief dossier, stelt het CGVS vast dat u niet de status van vluchteling, noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de

Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Onaannemelijkheden in uw verklaringen verhinderen dat er geloof kan gehecht worden aan het asielrelaas waarop u uw terugkeervrees baseert. U slaagde er niet in uw rekrutering door de taliban en problemen met de taliban aannemelijk te maken. Zo overtuigen vooreerst uw verklaringen met betrekking tot het prediken en de rekrutering door de taliban op de madrassa niet. U verklaarde dat de taliban zo'n twee keer per week naar de madrassa kwamen en dan religieuze liederen lieten horen aan u en de andere leerlingen en predikten over jihad (notities van het persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 22/03/2021, hierna CGVS 1 genoemd, p. 12-13). Ze riepen jullie meer bepaald op om jihad te doen om zo overheidsfunctionarissen, die ongelovig zijn, te doden, een explosievenvest of bommengordel te dragen en jullie op te offeren in de naam van jihad. Gevraagd wat u dacht toen u dat voor het eerst hoorde, zei u dat het u aanvankelijk verheugde, u had toen namelijk schrik van de overheid (CGVS 1, p. 13). U sprak op de madrassa met andere leerlingen over wat de taliban vertelden, zij stonden er ook positief tegenover, zo zei u (CGVS 1, p. 13). Thuis vertelde u echter niet over wat de taliban vertelden op de madrassa (CGVS 1, p. 13). Gevraagd naar de reden hiervoor zei u eerst ontwijkend "gewoon", daarna zei u dat al die dingen toen niet zo gevaarlijk waren en herhaalde u slechts dat u er niet over vertelde (CGVS1, p. 13). Dat die dingen toen niet zo gevaarlijk waren verklaart echter niet waarom u thuis niet vertelde over de boodschap van de taliban. Als het gepredik van de taliban u daadwerkelijk verheugde, is het opmerkelijk dat u thuis nooit iets vertelde hierover, temeer daar u wel met uw ouders sprak over uw leven op de madrassa en dat uw vader bij u informeerde over uw leven op de madrassa (CGVS 1, p. 13). Uw raadsman stelde in zijn verzoekschrift d.d. 19/05/2021 dat het gebrek aan besef over "goed en slecht" essentieel is om te verklaren waarom u niet aan uw ouders vertelde wat er allemaal gepredikt werd op de madrassa, maar uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u aanvankelijk dacht dat het dragen van een bommenvest iets positief was, waardoor dit argument niet overleefd blijft: "We dachten dat het een goede daad was om te doen omdat we nog onwetend waren." (CGVS 1, p. 14). Het is voorts frappant dat u uiteindelijk wel aan uw ouders vertelde dat u jihad zou gaan doen omdat u op dat moment bang was geworden (CGVS 1, p. 15). Dat een dergelijke opdracht angst zou inboezemen is aannemelijk, maar het opmerkelijke is dat u pas op dat moment voor het eerst bang werd. Gevraagd naar uw eerdere gedachten en reacties toen u de taliban aan de madrassa hoorde prediken over jihad en het dragen van explosievenvesten, haalde u enkel positieve gedachten en reacties aan: "Eerlijk gezegd, het verheugde mij om dat te horen aanvankelijk.(...) Ik dacht aan niets negatiefs. (...) We dachten dat het een goede daad was om te doen omdat we nog onwetend waren." (CGVS 1, p. 13-14). Dat u pas schrik kreeg toen u hoorde dat u zich zou gaan opofferen en een vest zou dragen, terwijl de eerdere oproepingen tot jihad en het plegen van een zelfmoordaanslag u geen angst hadden ingeboezemd maar enkel positieve gevoelens hadden opgeroepen, is weinig aannemelijk (CGVS 1, p. 15). Uw raadsheer haalde in zijn verzoekschrift aan dat u en uw ouders de reputatie van de vrij recent opgerichte madrassa niet kenden, dat u eerder niet naar school was geweest en dat de taliban prominent aanwezig waren in Baghlan, wat zou verklaren dat u verheugd was om het gepredik over jihad te horen en dat u er vatbaar voor was. Hoewel rekening dient te worden gehouden met deze elementen en uw jeugdige leeftijd, u was immers nog minderjarig ten tijde van de vermeende gebeurtenissen en uw persoonlijke onderhouden, kunnen deze uw weinig overtuigende verklaringen niet vergoelijken. Zelfs rekening houdend met deze factoren is het immers weinig aannemelijk dat u gedurende maanden positief stond ten aanzien van het plegen van een zelfmoordaanslag – wat veel concreter is dan een vage, algemene oproep tot jihad - en nooit gevoelens van angst had. Er dient bovendien opgemerkt te worden dat uw broers en vrienden wel naar een gewone school gingen in het dorp, waardoor aangenomen kan worden dat u, ondanks uw ongeschooldheid en jonge leeftijd, enige kennis had van het schoolleven en besepte dat de oproep tot het dragen van een bommengordel ongewoon was (CGVS 1, p. 5).

Het is tevens opmerkelijk dat de taliban u zomaar naar huis lieten gaan om afscheid te nemen nadat ze u hadden laten weten dat u een zelfmoordaanslag zou plegen in Pul-e Khumri. De taliban waren zeker dat u zou terugkomen, daarom lieten ze u naar huis gaan, zo zei u (CGVS 1, p. 15). Het is echter weinig aannemelijk dat de taliban er volledig op zouden vertrouwen dat een veertienjarige jongen, die nog maar enkele maanden les gevolgd had aan de madrassa, thuis niets zou vertellen over zijn opdracht en spontaan zou terugkeren om een zelfmoordaanslag te plegen. Het is tevens weinig aannemelijk dat de taliban u enerzijds de instructie gaven afscheid te nemen van uw familie en u anderzijds verboden te vertellen over de jihad die u zou gaan doen, zonder u enige andere instructies te geven over wat u dan wel moest vertellen als reden voor uw afscheid. De verklaringen van uw raadsheer in het verzoekschrift d.d. 19/05/2021 en de verdere toelichting die u tijdens uw tweede onderhoud gaf met betrekking tot uw bezoek aan huis op donderdag wijzigen deze beoordeling niet (notities van het persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 07/07/2022, hierna CGVS 2 genoemd, p. 8-9). U en uw raadsheer benadrukten slechts dat u zoals gewoonlijk op donderdag naar huis mocht gaan en dat u diezelfde dag terug moest keren naar de madrassa. Hoewel uw raadsheer verklaarde dat het bedoeling was dat u enkel in uw hoofde afscheid zou

nemen en dat uw ouders niet zouden weten dat ze u niet meer zouden zien, herhaalde u dat u naar huis mocht gaan om afscheid te nemen: "Op donderdag zeiden de taliban: OK, je kan naar huis gaan en afscheid nemen van je ouders." (CGVS 2, p. 8). Het CGVS acht het niet aannemelijk dat de taliban erop zouden vertrouwen dat u louter in gedachten afscheid zou nemen van uw ouders zonder hen iets te vertellen. De argumenten van uw raadsheer (zie verzoekschrift d.d. 19/05/2021) dat het in hoofdte van de taliban verdacht zou kunnen zijn om u op donderdag niet naar huis te laten gaan zoals gewoonlijk en dat u geen kennis had van specifieke, compromitterende informatie met betrekking tot een te plegen aanslag verklaren geenszins waarom de taliban op deze wijze handelden. U was immers op de hoogte dat u een bommengordel zou moeten dragen in Pul-e Khumri, wat wel degelijk concrete, compromitterende informatie is. Als de taliban daadwerkelijk de intentie hadden om u een aanslag te laten plegen, kan verwacht worden dat ze u pas na uw wekelijkse bezoek aan uw familie hierover zouden inlichten, om aldus het risico dat u uw familie zou inlichten en/of niet zou terugkeren te vermijden.

Er dient tevens opgemerkt te worden dat u tegenstrijdige verklaringen aflegde met betrekking tot de manier waarop u te weten kwam dat u gezocht werd en dat uw vader meegenomen werd. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u dat u vanuit Kabul tweemaal contact had met uw moeder (Vragenlijst CGVS, vraag 3.5). De eerste dag van uw verblijf in Kabul zei uw moeder dat de taliban op zoek waren naar u en dat ze hen gezegd had dat u spoorloos was, zo verklaarde u. De volgende dag vertelde uw moeder dat de taliban opnieuw langsgekomen waren op zoek naar u en dat ze uw vader meegenomen hadden. Bij het CGVS haalde u slechts één telefoongesprek met u moeder aan, met name de dag na uw aankomst in Kabul (CGVS 1, p. 11, 16). Ze vertelde toen dat de taliban of mawlawi Y. 's nachts naar jullie huis waren gekomen op zoek naar u en dat de taliban 's ochtends uw vader hadden meegenomen, zo verklaarde u herhaaldelijk (CGVS 1, p. 11, 16, 17). Behalve dit ene gesprek had u geen contact met uw moeder vanuit Kabul, zo zei u (CGVS 1, p. 16). Geconfronteerd met u verklaringen bij de DVZ, zei u slechts "Ik weet het niet" (CGVS 1, p. 16). De vaststelling dat u zonder enige aannemelijke reden tegenstrijdige verklaringen aflegde tast de geloofwaardigheid van u asielrelaas verder aan. In tegenstelling tot wat uw raadsheer verklaart in het verzoekschrift d.d. 19/05/2021 is dit slechts één van de elementen die de geloofwaardigheid van uw asielrelaas aantasten en is het niet zo dat het volledige asielrelaas op basis van dit enkele feit in twijfel wordt getrokken.

Uw verklaringen over het verdere verloop na u vertrek tasten de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder aan. Gevraagd of de taliban na uw vertrek nog naar uw familie geweest zijn, zei u tijdens uw eerste onderhoud dat ze er misschien nog geweest zijn maar dat uw familie er niets over verteld heeft (CGVS 1, p. 16). Uw familie vertelde u dat de taliban vaak naar het dorp komen, maar dat ze niet naar jullie huis komen (CGVS 1, p. 16). Tijdens uw tweede onderhoud verklaarde u dat de taliban enkel naar jullie huis komen om eten te vragen, wat ze sinds de machtsovername bij iedereen in het dorp doen (CGVS 2, p. 7). U denkt dat de taliban zeker naar uw huis zijn gegaan omdat ze het gezinshoofd meegenomen hebben, maar u baseert zich hiervoor louter op uw eigen veronderstellingen (CGVS 2, p. 7). Uw moeder heeft u niets verteld hierover, naar uw zeggen omdat ze u wou beschermen en minder mentale stress wou bezorgen, en u hebt het ook niet gevraagd aan uw moeder (CGVS 2, p. 7). Dat uw moeder emotioneel zou worden als u dit zou vragen vergoelijkt echter niet waarom u zich niet informeerde (CGVS 2, p. 7). Er dient dan ook geconcludeerd te worden dat u geen enkele concrete aanwijzing hebt dat de taliban omwille van uw persoonlijke problemen met hen nog naar uw huis zijn gekomen. Het is tevens opmerkelijk dat u ten tijde van uw eerste persoonlijk onderhoud niet wist of de taliban uw vader gedood hadden. Nochtans hadden de taliban gezegd dat ze hem zouden doden als u niet terugkeerde (CGVS 1, p. 12). Pas zeven maanden voor uw tweede onderhoud zou u te weten gekomen zijn dat uw vader enkele dagen eerder gedood was door de taliban (CGVS 2, p. 5). Uw vader zou dus drieënhalf jaar na zijn aanhouding gedood zijn door de taliban (CGVS 2, p. 5). In die hele periode zou uw familie niets gehoord hebben over hem, noch rechtstreeks van hem, noch via de taliban (CGVS 2, p. 5). U hebt geen idee waarom de taliban zo lang gewacht hebben om uw vader te doden (CGVS 2, p. 5). Als uw vader effectief als drukmiddel meegenomen was door de taliban, acht het CGVS het echter weinig aannemelijk dat ze de moeite zouden doen om hem gedurende drieënhalf jaar vast te houden en in leven te houden toen bleek dat u niet terugkeerde. Voorts dient opgemerkt te worden dat u geen enkel begin van bewijs neerlegde van de moord op uw vader. Uit de verklaring van uw voogd blijkt dat u in die periode ontredderd was tijdens een vergadering op school (CGVS 2, p. 5). Dit volstaat echter niet om uw verklaringen met betrekking tot de dood van uw vader te staven. Er zijn immers tal van omstandigheden denkbaar die kunnen leiden tot een dergelijke emotionele toestand, onder meer een natuurlijk overlijden van een familielid.

Uw verklaringen met betrekking tot andere leerlingen van de madrassa roepen verdere twijfels op omtrent de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Gevraagd of er jongens van de madrassa zijn die een bommengordel gedragen hebben en zich opgeblazen hebben, zei u dat u vermoedt dat velen dat wel zouden gedaan hebben, maar dat u zelf niemand zag of kende (CGVS 1, p. 15). Hoewel u veel jongens van de madrassa kent die de taliban tijdens de middagpauze hielpen, kent u niemand die vertrokken is met de taliban en niet teruggekeerd is (CGVS 1, p. 15). Het argument van uw raadsheer in het

verzoekschrift dat er een zestigtal leerlingen waren en dat u ze niet allemaal kende vergoelijkt niet waarom u enerzijds vermoedt dat vele jongens zich opbliezen, maar anderzijds geen enkele jongen kent die dit deed of die vertrok met de taliban, ondanks uw verblijf van een half jaar op de madrassa. U hebt voorts geen idee wat er intussen gebeurd is met de andere jongens van uw dorp die naar diezelfde madrassa gingen en uw moeder zei u om haar niet zulke vragen te stellen (CGVS 1, p. 16). Het is echter weinig aannemelijk dat u helemaal niets zou weten over het lot van andere leerlingen van de madrassa. Dat uw familie, die uw reis naar Europa regelde zodat u op basis van uw actuele vrees voor de taliban bescherming kon aanvragen, informatie over het lot van andere jongens in dezelfde situatie zou achterhouden voor u is evenmin aannemelijk.

U verklaarde voorts financiële problemen te vrezen in geval van terugkeer naar Afghanistan (CGVS, p. 6-7, 10). U begon in februari 2022 te werken in België en u stuurt sindsdien geld naar uw familie in Afghanistan. Uw oom kan uw familie niet meer ondersteunen aangezien de inkomsten van zijn benzinestation sterk gedaald zijn na de machtsovername door de taliban. Voorts moet u de 10.000 USD die uw oom betaalde voor uw reis nog terugbetalen. Deze elementen zijn echter puur van socio-economische aard en ressorteren niet onder de criteria van de Conventie van Genève, die voorziet in internationale bescherming voor personen die hun land van herkomst zijn ontvlucht wegens een gegronde vrees voor vervolging omwille van hun ras, religie, nationaliteit, politieke overtuiging of hun behoren tot een bepaalde sociale groep, of onder de definitie van subsidiaire bescherming zoals bepaald in art. 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Na ontvangst van de notities van het eerste persoonlijk onderhoud bezorgde uw voogd enkele opmerkingen aan het CGVS. Dat u aanvankelijk de leeftijd van uw broers te jong had ingeschat (CGVS 1, p. 3) is een postfactum verklaring met betrekking tot een punt dat niet ter discussie staat in deze beslissing. De opmerking van uw voogd dat lectoren (niet "rectoren") van de universiteit van Baghlan vermoord werden (CGVS 1, p. 18) wordt weerhouden, maar heeft geen betrekking op uw asielrelaas. Geen van deze opmerkingen heeft betrekking op uw persoonlijke vluchtmotieven of werpt een ander licht op de beoordeling van uw verzoek. Uw raadsheer bezorgde middels een schrijven van 23/03/2021 een aanvullende nota met als bijlage een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Deze nota heeft betrekking op de algemene veiligheidssituatie in de provincie Baghlan en het verhoogde risico om slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Deze elementen worden verder in deze beslissing besproken.

Uw voogd haalde tijdens uw tweede onderhoud aan dat u tijdens uw eerste onderhoud niet de gewoonte had om met volwassenen te spreken gezien u uit een conservatief dorp komt waar vrouwen en kinderen niets te zeggen hebben (CGVS 2, p. 3). U beaamde dit, u verklaarde dat het niet makkelijk is in Afghanistan om dingen uit te leggen in aanwezigheid van een volwassene, dat jullie lichaamspositie anders en dat jullie niet in de ogen kijken van de gesprekspartner (CGVS 2, p. 3, 9). Uw lichaamspositie tijdens het onderhoud en het feit of u al dan niet in de ogen keek van de aanwezigen heeft echter geen enkele impact op bovenstaande beoordeling. Het CGVS merkt voorts op dat u in november 2019 aankwam in België en dat uw eerste onderhoud plaats had in maart 2021. U was destijds dus al enige tijd in België en u liep al school hier, waardoor aangenomen kan worden dat u reeds in contact was gekomen met volwassenen. Bovendien werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst. Toen u tijdens uw tweede onderhoud gevraagd werd of er dingen zijn waarvan u vond dat u ze niet goed had kunnen uitleggen tijdens uw eerste onderhoud, antwoordde u bovendien ontkennend en zei u dat u toen alles hebt kunnen vertellen (CGVS 2, p. 9). U gaf enkel nog enige toelichting met betrekking tot uw bezoek van de madrassa aan huis op donderdag. Gezien al deze elementen kan dan ook niet besloten worden dat u tijdens uw eerste onderhoud niet in staat was om u op adequate wijze uit te drukken en deel te nemen aan de procedure.

Uw raadsheer bezorgde op 17/07/2022, na uw tweede persoonlijk onderhoud, een schrijven met een aantal opmerkingen. Hij haalde aan dat er dient te worden onderzocht of u bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan beschouwd of vervolgd zou kunnen worden als afvallige, zonder evenwel te verduidelijken of concretiseren waarom u een dergelijk risico zou lopen. Het gegeven dat u inmiddels tweeënhalf jaar in België verblijft volstaat geenszins om te concluderen dat u in geval van terugkeer als afvallige beschouwd of vervolgd zou worden. In uw geval zijn er geen concrete elementen aangehaald waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief of als afvallige zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban

u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien hebben noch uzelf, noch uw raadsheer of voogd dit element aangehaald tijdens uw persoonlijke onderhoud. Er werd u tijdens uw tweede onderhoud expliciet de vraag gesteld of er naast de problemen met betrekking tot rekrutering door de taliban nog andere problemen of zaken waren die u vreest bij terugkeer, maar u haalde enkel financiële problemen aan (CGVS 2, p. 7). Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke. Uw raadsheer verwees in zijn schrijven voorts naar een interview waarin de talibanwoordvoerder verklaarde dat de taliban Afghanen die zouden terugkeren naar Afghanistan nadat hun verzoeken om internationale bescherming in Europa werden geweigerd, zouden vervolgen. Uit het door uw raadsheer geciteerde fragment en artikels met betrekking tot dit interview (zie kopie toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt echter dat een eventuele veroordeling bij terugkeer Afghanen betreft die gedepoteerd worden na het plegen van strafbare feiten. Gezien er in uw verklaringen en uw administratief dossier geen enkele aanwijzing is dat u sinds uw komst naar Europa strafbare feiten gepleegd hebt, is dit element niet van toepassing op u. Uw raadsheer gaf voorts een aantal opmerkingen met betrekking tot de algemene veiligheidssituatie en de humanitaire crisis in Afghanistan. Deze elementen worden verder in deze beslissing besproken (zie infra). De stelling van uw raadsheer dat er rekening dient gehouden te worden met uw jeugdige leeftijd gezien een gebrek aan voedsel een grotere impact heeft op een jongvolwassene dan op een volgroeide volwassen persoon volstaat niet om onderstaande beoordeling te wijzigen. Zo blijkt immers dat er niet kan gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren en dat u evenmin aantoonde dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien (zie infra).

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. De documenten die u voorlegt, hebben enkel bewijswaarde indien zij worden ondersteund door een overtuigend en aannemelijk asielrelaas, wat gezien het geheel van bovenstaande opmerkingen bij u niet het geval is. Uw taskara heeft enkel betrekking op uw identiteit, die niet in twijfel getrokken wordt door het CGVS. De taskara van uw moeder en de kopie van uw vaders taskara hebben geen bewijswaarde met betrekking tot uw asielrelaas. De foto's van uzelf, uw familie en uw dorp kunnen hoogstens een begin van bewijs met betrekking tot uw woonplaats en familiesamenstelling vormen, elementen die niet in twijfel getrokken worden in deze beslissing. De envelop vertoont geen tekenen van verzending en heeft bijgevolg geen enkele bewijswaarde. Bovendien staat op deze envelop een zekere Abdul Jalil vermeld als afzender, terwijl u aangaf dat de brief verzonden is door de man van uw tante en dat Abdul Jalil een dorpeling is die niets te maken heeft met de envelop (CGVS 1, p. 10). Over het geheel van Afgaanse documenten moet bovendien worden vastgesteld dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt dat er in Afghanistan een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Veel valse documenten zijn ook na onderzoek van Afgaanse deskundigen niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Afgaanse documenten bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielrelaas bijzonder relatief. Het schooldocument heeft betrekking op uw scholing in België en heeft geen bewijswaarde met betrekking tot uw asielrelaas.

Aldus hebt u niet aannemelijk gemaakt dat uw relaas en uw beweerde vrees gegrond zijn in overeenstemming met het Vluchtelingenverdrag. Dienvolgens kan u evenmin steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance

wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te

houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Baghlan in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Baghlan een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. Dienaangaande benadrukt het CGVS dat het louter aanhalen van een reëel risico op het lijden van ernstige schade op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat er een reëel risico is. Dit risico dient immers ook steeds te worden getoetst aan enkele objectieve vaststellingen

en een verzoeker om internationale bescherming dient in dit verband het risico concreet aannemelijk te maken. De bewijslast rust hierbij in eerste instantie op de verzoeker om internationale bescherming. Deze regel geldt onverkort voor de verzoeker die van mening is dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die de toepassing van de "sliding scale", zoals uitgewerkt in de jurisprudentie van het Hof van Justitie (HvJ 17 februari 2009 (GK), "Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie", nr. C-465/07), rechtvaardigen. U kan derhalve niet volstaan met het opsommen van persoonlijke omstandigheden maar dient concreet toe te lichten waarom deze persoonlijke omstandigheden kunnen worden aangemerkt als risicoverhogende factoren in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. In zoverre uw raadsheer in zijn verzoekschrift d.d. 19/05/2021 aanvoerde dat u persoonlijk een hoger risico loopt om getroffen te worden door het willekeurig geweld te Baghlan en hierbij verwijst naar uw jeugdige leeftijd en beperkte scholing dient opgemerkt te worden dat deze elementen niet bestempeld kunnen worden als een persoonlijke omstandigheid die tot gevolg heeft dat u, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. U toont immers geenszins aan dat het gegeven dat u beperkte scholing heeft genoten en dat u een (intussen meerderjarige) jongeman bent een persoonlijke omstandigheid betreft waardoor u in vergelijking met een andere persoon, een verhoogd risico loopt het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn

dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op en Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-

economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van het motiverings- en zorgvuldigheidsbeginsel.

Vooreerst geeft verzoeker aan dat zijn identiteit en recente herkomst niet ter discussie staan, namelijk dat hij een 18-jarige Afghaanse jongen is afkomstig uit de provincie Baghlan die tot aan zijn vertrek verbleven heeft in het district Doshi. Er wordt tevens aangestipt dat verzoeker niet of nauwelijks geschoold is.

Met betrekking tot de vluchtelingenstatus wordt ingegaan op de motieven i) aangaande het prediken en de rekrutering door de taliban op de madrassa; ii) aangaande het feit dat de taliban verzoeker naar huis lieten gaan; iii) aangaande de tegenstrijdige verklaring dat verzoeker gezocht werd en zijn vader werd meegenomen; iv) aangaande verzoekers verklaringen over het verdere verloop na zijn vertrek en v) aangaande het lot van de andere leerlingen van de madrassa.

Verzoeker geeft aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing en tracht deze te weerleggen.

Daarnaast wijst verzoeker op een risico op vervolging gelet op de instabiele politieke situatie in Afghanistan en de machtsovername en het bewind van de taliban. Verzoeker wijst in dit verband op de aankondiging van de taliban dat Afghanen die zouden terugkeren naar Afghanistan nadat hun verzoeken om internationale bescherming in Europa werden geweigerd, zouden vervolgd worden. Vervolgens wordt gewezen op het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 270 813 van 31 maart 2022 waaruit blijkt dat zich hieromtrent een grondiger onderzoek opdringt waarbij verzoeker aanstipt dat er bijzonder weinig informatie voorhanden is om dit risico bij terugkeer in te schatten. Verzoeker betoogt dat nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder in concreto rekening heeft gehouden met de risicobepalende factoren bij het risico op vervolging wegens verwestering en dat hij op geen enkele manier concreet werd gevraagd naar deze factoren tijdens zijn onderhoud(en). Er wordt in het verzoekschrift de bedenking gemaakt in welke mate verzoeker, die Afghanistan al lang had verlaten toen de taliban de macht overnamen, dat risico voor hemzelf kan inschatten. Verzoeker meent het voordeel van de twijfel te verdienen en voert aan dat het risico op vervolging breed moet worden geïnterpreteerd.

Inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) en het willekeurig geweld in Afghanistan wordt aangekaart dat de algemene veiligheidssituatie precair blijft. Verzoeker geeft hieromtrent een uitgebreide analyse weer met verwijzingen naar algemene informatie alsook het arrest nr. 270 813 van de Raad van 31 maart 2022. Tot slot gaat verzoeker ook omstandig in op de humanitaire crisis in Afghanistan en de toepassing van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Hij concludeert dat er geen twijfel bestaat dat het gedrag van de taliban de hoofdoorzaak is van de huidige humanitaire crisis in Afghanistan wat volgens hem ook werd erkend in voormeld arrest nr. 270 813.

2.2. Stukken

2.2.1. Op 10 november 2022 dient verweerder overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota in waarin hij verwijst naar volgende rapporten:

- EUAA, "Afghanistan Security Situation", augustus 2022;
- COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*", 13 september 2022;
- COI Focus, "Afghanistan Veiligheidssituatie", 5 mei 2022;
- EASO, "Afghanistan Country Focus", januari 2022;
- EUAA, "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city", augustus 2022;
- EASO, "Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City", augustus 2020;
- EUAA, "Afghanistan: Targeting of individuals", augustus 2022;
- EUAA, "Country Guidance: Afghanistan. Common analysis and guidance note", april 2022 (hierna: EUAA Country guidance Afghanistan, april 2022).

2.2.2. Verzoeker brengt op 21 november 2021 ter terechtzitting aan de Raad een aanvullende nota bij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet waaraan zijn schoolrapporten met commentaren van de leerkrachten worden toegevoegd.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door

de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de

geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. Waar de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Het beschermingsverzoek van verzoeker is gesteund op een vrees voor vervolging door de taliban omdat hij zich niet wilde/wilt aansluiten bij de taliban.

De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen van de partijen ter terechtzitting, in navolging van de commissaris-generaal, tot de vaststelling dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vluchtrelaas en de daaraan gekoppelde vervolgingsproblemen met de taliban.

Er moet vastgesteld worden dat verzoeker met zijn betoog niet verder komt dan het volharden in zijn verklaringen op het CGVS. Hij stelt hiermee echter op geen enkele wijze in concreto de pertinente vaststellingen in een ander daglicht.

Zo wordt in de bestreden beslissing vooreerst met reden geoordeeld dat verzoeker er niet in is geslaagd zijn rekrutering door de taliban en de problemen met de taliban aannemelijk te maken:

“Zo overtuigen vooreerst uw verklaringen met betrekking tot het prediken en de rekrutering door de taliban op de madrassa niet. U verklaarde dat de taliban zo'n twee keer per week naar de madrassa kwamen en dan religieuze liederen lieten horen aan u en de andere leerlingen en predikten over jihad (notities van het persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 22/03/2021, hierna CGVS 1 genoemd, p. 12-13). Ze riepen jullie meer bepaald op om jihad te doen om zo overheidsfunctionarissen, die ongelovig zijn, te doden, een explosievenvest of bommengordel te dragen en jullie op te offeren in de naam van jihad. Gevraagd wat u dacht toen u dat voor het eerst hoorde, zei u dat het u aanvankelijk verheugde, u had toen namelijk schrik van de overheid (CGVS 1, p. 13). U sprak op de madrassa met andere leerlingen over wat de taliban vertelden, zij stonden er ook positief tegenover, zo zei u (CGVS 1, p. 13). Thuis vertelde u echter niet over wat de taliban vertelden op de madrassa (CGVS 1, p. 13). Gevraagd naar de reden hiervoor zei u eerst ontwijkend “gewoon”, daarna zei u dat al die dingen toen niet zo gevaarlijk waren en herhaalde u slechts dat u er niet over vertelde (CGVS1, p. 13). Dat die dingen toen niet zo gevaarlijk waren verklaart echter niet waarom u thuis niet vertelde over de boodschap van de taliban. Als het gepredik van de taliban u daadwerkelijk verheugde, is het opmerkelijk dat u thuis nooit iets vertelde hierover, temeer daar u wel met uw ouders sprak over uw leven op de madrassa en dat uw vader bij u informeerde over uw leven op de madrassa (CGVS 1, p. 13). Uw raadsman stelde in zijn verzoekschrift d.d. 19/05/2021 dat het gebrek aan besef over “goed en slecht” essentieel is om te verklaren waarom u niet aan uw ouders vertelde wat er allemaal gepredikt werd op de madrassa, maar uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u aanvankelijk dacht dat het dragen van een bommenvest iets positief was, waardoor dit argument niet overleefd blijft: “We dachten dat het een goede daad was om te doen omdat we nog onwetend waren.” (CGVS 1, p. 14). Het is voorts frappant dat u uiteindelijk wel aan uw ouders vertelde dat u jihad zou gaan doen omdat u op dat moment bang was geworden (CGVS 1, p. 15). Dat een dergelijke opdracht angst zou inboezemen is aannemelijk, maar het opmerkelijke is dat u pas op dat moment voor het eerst bang werd. Gevraagd naar

uw eerdere gedachten en reacties toen u de taliban aan de madrassa hoorde prediken over jihad en het dragen van explosievenvesten, haalde u enkel positieve gedachten en reacties aan: "Eerlijk gezegd, het verheugde mij om dat te horen aanvankelijk.(...) Ik dacht aan niets negatiefs. (...) We dachten dat het een goede daad was om te doen omdat we nog onwetend waren." (CGVS 1, p. 13-14). Dat u pas schrik kreeg toen u hoorde dat u zich zou gaan opofferen en een vest zou dragen, terwijl de eerdere oproepingen tot jihad en het plegen van een zelfmoordaanslag u geen angst hadden ingeboezemd maar enkel positieve gevoelens hadden opgeroepen, is weinig aannemelijk (CGVS 1, p. 15). Uw raadsheer haalde in zijn verzoekschrift aan dat u en uw ouders de reputatie van de vrij recent opgerichte madrassa niet kenden, dat u eerder niet naar school was geweest en dat de taliban prominent aanwezig waren in Baghlan, wat zou verklaren dat u verheugd was om het gepredik over jihad te horen en dat u er vatbaar voor was. Hoewel rekening dient te worden gehouden met deze elementen en uw jeugdige leeftijd, u was immers nog minderjarig ten tijde van de vermeende gebeurtenissen en uw persoonlijke onderhouden, kunnen deze uw weinig overtuigende verklaringen niet vergoelijken. Zelfs rekening houdend met deze factoren is het immers weinig aannemelijk dat u gedurende maanden positief stond ten aanzien van het plegen van een zelfmoordaanslag – wat veel concreter is dan een vage, algemene oproep tot jihad - en nooit gevoelens van angst had. Er dient bovendien opgemerkt te worden dat uw broers en vrienden wel naar een gewone school gingen in het dorp, waardoor aangenomen kan worden dat u, ondanks uw ongeschooldheid en jonge leeftijd, enige kennis had van het schoolleven en besepte dat de oproep tot het dragen van een bommengordel ongewoon was (CGVS 1, p. 5)."

Door te volharden in zijn verklaringen en te stellen dat het prediken en oproepen tot de jihad de norm was en normaal leek voor een jongen van 14 jaar kan verzoeker geen afbreuk doen aan voorgaande concrete motieven. Bovendien dient aangestipt te worden dat hoewel verzoeker stelt dat de taliban zeer prominent aanwezig waren in zijn regio en het prediken van jihad algemeen goed en normaal leek, verzoeker niet kan verklaren waarom hij deze zaken dan niet met zijn ouders besprak hoewel hij met zijn ouders sprak over het leven op de madrassa en zijn ouders hem vroegen naar de lessen (eerste persoonlijk onderhoud, p. 14). Bovendien weet verzoeker niet helemaal te overtuigen dat dit prediken de norm was en normaal leek nu hij evenwel op de vraag hoe zijn ouders stonden tegenover de taliban aangaf dat de meeste volwassenen in zijn regio tegen de taliban zijn doch dit niet openlijk durfden te vertellen waarbij nog dient opgemerkt te worden dat verzoeker ook verklaarde dat er in zijn regio niet veel dorpelingen waren die zich aansloten bij de taliban (eerste persoonlijk onderhoud, p. 14, 9).

Voorts kan gewezen worden op volgende pertinente motieven in de bestreden beslissing:

"Het is tevens opmerkelijk dat de taliban u zomaar naar huis lieten gaan om afscheid te nemen nadat ze u hadden laten weten dat u een zelfmoordaanslag zou plegen in Pul-e Khumri. De taliban waren zeker dat u zou terugkomen, daarom lieten ze u naar huis gaan, zo zei u (CGVS 1, p. 15). Het is echter weinig aannemelijk dat de taliban er volledig op zouden vertrouwen dat een veertienjarige jongen, die nog maar enkele maanden les gevolgd had aan de madrassa, thuis niets zou vertellen over zijn opdracht en spontaan zou terugkeren om een zelfmoordaanslag te plegen. Het is tevens weinig aannemelijk dat de taliban u enerzijds de instructie gaven afscheid te nemen van uw familie en u anderzijds verboden te vertellen over de jihad die u zou gaan doen, zonder u enige andere instructies te geven over wat u dan wel moest vertellen als reden voor uw afscheid. De verklaringen van uw raadsheer in het verzoekschrift d.d. 19/05/2021 en de verdere toelichting die u tijdens uw tweede onderhoud gaf met betrekking tot uw bezoek aan huis op donderdag wijzigen deze beoordeling niet (notities van het persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 07/07/2022, hierna CGVS 2 genoemd, p. 8-9). U en uw raadsheer benadrukten slechts dat u zoals gewoonlijk op donderdag naar huis mocht gaan en dat u diezelfde dag terug moest keren naar de madrassa. Hoewel uw raadsheer verklaarde dat het bedoeling was dat u enkel in uw hoofde afscheid zou nemen en dat uw ouders niet zouden weten dat ze u niet meer zouden zien, herhaalde u dat u naar huis mocht gaan om afscheid te nemen: "Op donderdag zeiden de taliban: OK, je kan naar huis gaan en afscheid nemen van je ouders." (CGVS 2, p. 8). Het CGVS acht het niet aannemelijk dat de taliban erop zouden vertrouwen dat u louter in gedachten afscheid zou nemen van uw ouders zonder hen iets te vertellen. De argumenten van uw raadsheer (zie verzoekschrift d.d. 19/05/2021) dat het in hoofde van de taliban verdacht zou kunnen zijn om u op donderdag niet naar huis te laten gaan zoals gewoonlijk en dat u geen kennis had van specifieke, compromitterende informatie met betrekking tot een te plegen aanslag verklaren geenszins waarom de taliban op deze wijze handelden. U was immers op de hoogte dat u een bommengordel zou moeten dragen in Pul-e Khumri, wat wel degelijk concrete, compromitterende informatie is. Als de taliban daadwerkelijk de intentie hadden om u een aanslag te laten plegen, kan verwacht worden dat ze u pas na uw wekelijkse bezoek aan uw familie hierover zouden inlichten, om aldus het risico dat u uw familie zou inlichten en/of niet zou terugkeren te vermijden." Er worden geen valabele argumenten bijgebracht die deze bevindingen kunnen ontkrachten. Verzoeker benadrukt dat hij niet op de hoogte was van een concreet plan inzake een aanslag en dus niet in kennis was van specifieke, compromitterende informatie en dat het net verdacht zou zijn als de taliban hem niet naar huis lieten gaan.

Verzoeker bevestigt niettemin dat hij op de hoogte was dat hij een bommengordel zou moeten dragen in Pul-e Khumri wat wel degelijk specifieke en compromitterende informatie uitmaakt, te meer de meeste volwassen in zijn regio tegen de taliban zijn doch dit niet openlijk durfden te vertellen en er in verzoekers regio niet veel dorpelingen waren die zich aansloten bij de taliban (eerste persoonlijk onderhoud, p. 9, 14) alsook meermaals gevechten plaatsvonden tussen de overheid en de taliban aan een nabije veiligheidspost (eerste persoonlijk onderhoud, p. 8).

De Raad stelt verder samen met de commissaris-generaal volgende tegenstrijdige verklaringen vast:

“Er dient tevens opgemerkt te worden dat u tegenstrijdige verklaringen aflegde met betrekking tot de manier waarop u te weten kwam dat u gezocht werd en dat uw vader meegenomen werd. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u dat u vanuit Kabul tweemaal contact had met uw moeder (Vragenlijst CGVS, vraag 3.5). De eerste dag van uw verblijf in Kabul zei uw moeder dat de taliban op zoek waren naar u en dat ze hen gezegd had dat u spoorloos was, zo verklaarde u. De volgende dag vertelde uw moeder dat de taliban opnieuw langsgekomen waren op zoek naar u en dat ze uw vader meegenomen hadden. Bij het CGVS haalde u slechts één telefoongesprek met u moeder aan, met name de dag na uw aankomst in Kabul (CGVS 1, p. 11, 16). Ze vertelde toen dat de taliban of mawlawi Y. 's nachts naar jullie huis waren gekomen op zoek naar u en dat de taliban 's ochtends uw vader hadden meegenomen, zo verklaarde u herhaaldelijk (CGVS 1, p. 11, 16, 17). Behalve dit ene gesprek had u geen contact met uw moeder vanuit Kabul, zo zei u (CGVS 1, p. 16). Geconfronteerd met u verklaringen bij de DVZ, zei u slechts “Ik weet het niet” (CGVS 1, p. 16). De vaststelling dat u zonder enige aannemelijke reden tegenstrijdige verklaringen aflegde tast de geloofwaardigheid van u asielrelaas verder aan. In tegenstelling tot wat uw raadsheer verklaart in het verzoekschrift d.d. 19/05/2021 is dit slechts één van de elementen die de geloofwaardigheid van uw asielrelaas aantasten en is het niet zo dat het volledige asielrelaas op basis van dit enkele feit in twijfel wordt getrokken.”

Door te betogen dat geen sprake is van een inhoudelijke tegenstrijdigheid en slechts sprake is van een vergissing over het feit dat hij op de dag zelf van aankomst reeds telefoon kreeg van zijn moeder, kan verzoeker zijn inconsistente verklaringen, zij het miniem, hieromtrent niet verschonen. In het verzoekschrift wordt tevens gewezen op verzoekers jeugdige leeftijd en de angst en stress tijdens het interview waarbij de Raad dient op te merken dat een zekere mate van stress en angst inherent is aan dergelijk interview, doch dat dit, en evenmin zijn jeugdige leeftijd, er niet aan in de weg staat dat van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. In tegenstelling tot wat wordt voorgehouden in het verzoekschrift wordt in de bestreden beslissing bovendien uitdrukkelijk gesteld dat deze tegenstrijdigheid slechts één van de elementen is die de geloofwaardigheid van verzoekers vluchtrelaas aantast en het niet zo is dat het volledige vluchtrelaas op basis van dit enkele feit in twijfel wordt getrokken.

Met betrekking tot verzoekers verklaringen over het verdere verloop van zijn vertrek kan gewezen worden op volgende correcte overwegingen:

“Uw verklaringen over het verdere verloop na u vertrek tasten de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder aan. Gevraagd of de taliban na uw vertrek nog naar uw familie geweest zijn, zei u tijdens uw eerste onderhoud dat ze er misschien nog geweest zijn maar dat uw familie er niets over verteld heeft (CGVS 1, p. 16). Uw familie vertelde u dat de taliban vaak naar het dorp komen, maar dat ze niet naar jullie huis komen (CGVS 1, p. 16). Tijdens uw tweede onderhoud verklaarde u dat de taliban enkel naar jullie huis komen om eten te vragen, wat ze sinds de machtsovername bij iedereen in het dorp doen (CGVS 2, p. 7). U denkt dat de taliban zeker naar uw huis zijn gegaan omdat ze het gezinshoofd meegenomen hebben, maar u baseert zich hiervoor louter op uw eigen veronderstellingen (CGVS 2, p. 7). Uw moeder heeft u niets verteld hierover, naar uw zeggen omdat ze u wou beschermen en minder mentale stress wou bezorgen, en u hebt het ook niet gevraagd aan uw moeder (CGVS 2, p. 7). Dat uw moeder emotioneel zou worden als u dit zou vragen vergoelijkt echter niet waarom u zich niet informeerde (CGVS 2, p. 7). Er dient dan ook geconcludeerd te worden dat u geen enkele concrete aanwijzing hebt dat de taliban omwille van uw persoonlijke problemen met hen nog naar uw huis zijn gekomen. Het is tevens opmerkelijk dat u ten tijde van uw eerste persoonlijk onderhoud niet wist of de taliban uw vader gedood hadden. Nochtans hadden de taliban gezegd dat ze hem zouden doden als u niet terugkeerde (CGVS 1, p. 12). Pas zeven maanden voor uw tweede onderhoud zou u te weten gekomen zijn dat uw vader enkele dagen eerder gedood was door de taliban (CGVS 2, p. 5). Uw vader zou dus drieënhalf jaar na zijn aanhouding gedood zijn door de taliban (CGVS 2, p. 5). In die hele periode zou uw familie niets gehoord hebben over hem, noch rechtstreeks van hem, noch via de taliban (CGVS 2, p. 5). U hebt geen idee waarom de taliban zo lang gewacht hebben om uw vader te doden (CGVS 2, p. 5). Als uw vader effectief als drukk middel

meegenomen was door de taliban, acht het CGVS het echter weinig aannemelijk dat ze de moeite zouden doen om hem gedurende drieënhalf jaar vast te houden en in leven te houden toen bleek dat u niet terugkeerde. Voorts dient opgemerkt te worden dat u geen enkel begin van bewijs neerlegde van de moord op uw vader. Uit de verklaring van uw voogd blijkt dat u in die periode ontredderd was tijdens een vergadering op school (CGVS 2, p. 5). Dit volstaat echter niet om uw verklaringen met betrekking tot de dood van uw vader te staven. Er zijn immers tal van omstandigheden denkbaar die kunnen leiden tot een dergelijke emotionele toestand, onder meer een natuurlijk overlijden van een familielid."

Verzoeker repliceert dat zijn familie karig is met informatie over de concrete actuele dreiging van de taliban maar het aannemelijk is dat zijn familie hem hiervan wil afschermen terwijl de verdwijning van zijn vader en diens overlijden niet geheim kunnen worden gehouden.

Verzoeker kan de Raad echter niet overtuigen dat er concrete aanwijzingen zijn dat de taliban omwille van zijn persoonlijke problemen naar zijn huis zijn gekomen. Verzoeker weerlegt hierbij geenszins de vaststelling dat hij zich baseert op zijn eigen veronderstellingen zonder informatie te vragen aan zijn moeder. De Raad stipt hierbij aan dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht kan worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met zijn vluchtrelaas. Verzoeker toont geenszins aan (aanhoudende) pogingen te hebben ondernomen om zich hierover nader en nauwkeuriger te informeren ofwel bij zijn moeder of bij gebrek aan diens medewerking via zijn paternale oom die op hetzelfde domein woont of via andere familieleden.

In acht genomen wat voorafgaat slaagt verzoeker er niet in zijn onwetendheid omtrent de actuele en concrete dreiging van de taliban wegens zijn persoonlijke problemen te verschonen.

Er worden in het verzoekschrift ook geen concrete elementen bijgebracht die het motief kunnen weerleggen dat indien verzoekers vader effectief als drukmiddel meegenomen was door de taliban, het weinig aannemelijk is dat ze de moeite zouden doen om hem gedurende drieënhalf jaar vast te houden en in leven te houden toen bleek dat verzoeker niet terugkeerde.

De Raad merkt nog op dat verzoeker ook thans in gebreke blijft enig (begin van) bewijs bij te brengen om de moord op zijn vader te staven. De Raad wijst er in dit verband op dat de bewijslast in beginsel bij de verzoeker om internationale bescherming zelf berust die, in de mate van het mogelijke, elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas. Een verzoeker moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de opgesomde cumulatieve voorwaarden is voldaan. In casu kan echter niet geoordeeld worden dat aan alle voorwaarden is voldaan. Zo kan gelet op voorgaande bevindingen alleszins niet vastgesteld worden dat verzoeker een oprechte inspanning heeft geleverd om de moord op zijn vader te staven en evenmin een bevredigende verklaring heeft gegeven omtrent het ontbreken van (bewijskrachtige) stavingselementen hieromtrent.

Daarnaast volgt de Raad volgende bevindingen zoals aangehaald in de bestreden beslissing:

"Uw verklaringen met betrekking tot andere leerlingen van de madrassa roepen verdere twijfels op omtrent de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Gevraagd of er jongens van de madrassa zijn die een bommengordel gedragen hebben en zich opgeblazen hebben, zei u dat u vermoedt dat velen dat wel zouden gedaan hebben, maar dat u zelf niemand zag of kende (CGVS 1, p. 15). Hoewel u veel jongens van de madrassa kent die de taliban tijdens de middagpauze hielpen, kent u niemand die vertrokken is met de taliban en niet teruggekeerd is (CGVS 1, p. 15). Het argument van uw raadsheer in het verzoekschrift dat er een zestigtal leerlingen waren en dat u ze niet allemaal kende vergoelijkt niet waarom u enerzijds vermoedt dat vele jongens zich opbliezen, maar anderzijds geen enkele jongen kent die dit deed of die vertrok met de taliban, ondanks uw verblijf van een half jaar op de madrassa. U hebt voorts geen idee wat er intussen gebeurd is met de andere jongens van uw dorp die naar diezelfde madrassa gingen en uw moeder zei u om haar niet zulke vragen te stellen (CGVS 1, p. 16). Het is echter weinig aannemelijk dat u helemaal niets zou weten over het lot van andere leerlingen van de madrassa. Dat uw familie, die uw reis naar Europa regelde zodat u op basis van uw actuele vrees voor de taliban bescherming kon aanvragen, informatie over het lot van andere jongens in dezelfde situatie zou achterhouden voor u is evenmin aannemelijk."

In dit verband wordt benadrukt dat de madrassa recent was opgericht en verzoeker niet iedereen kende. Verzoeker voert aan dat hoewel het prediken van jihad normaal was het rekruteren van jongeren evenwel niet normaal was zodat het aannemelijk is dat niet werd gepredikt over concrete gevallen. Tevens stelt verzoeker dat het aannemelijk is dat zijn familie hem afschermt van het lot van de andere jongens. De Raad moet vaststellen dat verzoeker met zijn betoog de voorgaande pertinente vaststellingen niet in een ander daglicht kan plaatsen.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat volgende motieven inzake de bijgebrachte opmerkingen na de onderhouden, ongemoeid worden gelaten:

“Na ontvangst van de notities van het eerste persoonlijk onderhoud bezorgde uw voogd enkele opmerkingen aan het CGVS. Dat u aanvankelijk de leeftijd van uw broers te jong had ingeschat (CGVS 1, p. 3) is een postfactum verklaring met betrekking tot een punt dat niet ter discussie staat in deze beslissing. De opmerking van uw voogd dat lectoren (niet “rectoren”) van de universiteit van Baghlan vermoord werden (CGVS 1, p. 18) wordt weerhouden, maar heeft geen betrekking op uw asielrelaas. Geen van deze opmerkingen heeft betrekking op uw persoonlijke vluchtmotieven of werpt een ander licht op de beoordeling van uw verzoek. Uw raadsheer bezorgde middels een schrijven van 23/03/2021 een aanvullende nota met als bijlage een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Deze nota heeft betrekking op de algemene veiligheidssituatie in de provincie Baghlan en het verhoogde risico om slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Deze elementen worden verder in deze beslissing besproken.

Uw voogd haalde tijdens uw tweede onderhoud aan dat u tijdens uw eerste onderhoud niet de gewoonte had om met volwassenen te spreken gezien u uit een conservatief dorp komt waar vrouwen en kinderen niets te zeggen hebben (CGVS 2, p. 3). U beaamde dit, u verklaarde dat het niet makkelijk is in Afghanistan om dingen uit te leggen in aanwezigheid van een volwassene, dat jullie lichaamspositie anders en dat jullie niet in de ogen kijken van de gesprekspartner (CGVS 2, p. 3, 9). Uw lichaamspositie tijdens het onderhoud en het feit of u al dan niet in de ogen keek van de aanwezigen heeft echter geen enkele impact op bovenstaande beoordeling. Het CGVS merkt voorts op dat u in november 2019 aankwam in België en dat uw eerste onderhoud plaats had in maart 2021. U was destijds dus al enige tijd in België en u liep al school hier, waardoor aangenomen kan worden dat u reeds in contact was gekomen met volwassenen. Bovendien werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst. Toen u tijdens uw tweede onderhoud gevraagd werd of er dingen zijn waarvan u vond dat u ze niet goed had kunnen uitleggen tijdens uw eerste onderhoud, antwoordde u bovendien ontkennend en zei u dat u toen alles hebt kunnen vertellen (CGVS 2, p. 9). U gaf enkel nog enige toelichting met betrekking tot uw bezoek van de madrassa aan huis op donderdag. Gezien al deze elementen kan dan ook niet besloten worden dat u tijdens uw eerste onderhoud niet in staat was om u op adequate wijze uit te drukken en deel te nemen aan de procedure.” Bij gebrek aan enig dienstig verweer maakt de Raad deze overwegingen tot de zijne.

De Raad meent dat de door verzoeker neergelegde documenten en de aangebrachte opmerkingen van verzoekers advocaat en zijn voogd geen afbreuk kunnen doen aan voorgaande motieven omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen waartegen geenszins enig dienstig verweer wordt gevoerd.

Uit wat voorafgaat kan besloten worden dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vluchtrelaas. De Raad meent bijgevolg dat verzoeker dan ook niet kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

2.3.4.2. In het verzoekschrift wordt tevens gewezen op verzoekers vrees bij terugkeer naar Afghanistan uit Europa en zijn verwestering.

In zoverre uit de aangehaalde landeninformatie kan worden gedistilleerd dat verzoeker van mening is dat ‘verwesterde Afghanen’ of ‘terugkeerders’ een sociale groep vormen in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet oordeelt de Raad als volgt.

Artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet bepaalt dat “een groep moet worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als onder meer :

- leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en

- de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd;”.

Er dient te zijn voldaan aan beide voorwaarden (HvJ 7 november 2013, C-199/12 tot en met C-201/12, X, Y en Z tegen de minister voor Immigratie en Asiel, punt 45; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova en Ahmedbekov, punt 89).

Verwestering is geen aangeboren kenmerk, noch een kenmerk met gemeenschappelijke achtergrond dat niet kan worden gewijzigd. Evenmin is het een kenmerk of geloof dat voor de identiteit of de morele integriteit van de verzoeker om internationale bescherming dermate fundamenteel is, dat niet mag worden geëist dat hij of zij dit opgeeft (eerste voorwaarde). Afghanen met een westerse levensstijl delen het kenmerk dat zij zich in het Westen anders gedragen dan van hen wordt verwacht in Afghanistan. Uit de rapporten die voorliggen, blijkt evenwel dat deze groep zeer divers is, zowel wat de achterliggende motieven en oorzaken van verwestering betreft als de mate waarin en intensiteit waarmee verwestering deel is gaan uitmaken van de persoonlijkheid als de manier waarop de verwestering zich manifesteert. Er kan ook niet worden gesteld dat ‘verwesterde Afghanen’ of ‘terugkeerders’ in Afghanistan een gemeenschappelijke identiteit hebben die in de directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd, nu al deze ‘verwesterde Afghanen’ en ‘terugkeerders’ hun eigenheid behouden (tweede voorwaarde). Afhankelijk van de mate waarin ze zijn ‘verwesterd’, zal een andere uitdrukking worden gegeven aan hun re-integratie in Afghanistan. Bovendien kan deze re-integratie afhankelijk zijn van hun sociale en familiale status, hun gender, hun opleidingsniveau en de al dan niet diverse of overheersende cultuur in Afghanistan. Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat ‘verwesterde Afghanen’ of terugkeerders’ niet kunnen worden aangemerkt als een sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet, omdat niet is voldaan aan de twee cumulatieve voorwaarden.

In de vervolgingsgronden is er echter ook sprake van ‘godsdienst’ en ‘politieke overtuiging’. Deze vervolgingsgronden handelen over kenmerken die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft. Zoals het Hof van Justitie heeft overwogen, omvat de bescherming die onder het Unierecht op basis van de vervolgingsgrond ‘godsdienstige overtuiging’ wordt geboden, slechts gedrag dat een verzoeker noodzakelijk voor zichzelf acht (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z, punten 70-71). Het moet gaan om gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn godsdienstige identiteit te behouden. Ook voor het slagen van een verzoek op de vervolgingsgrond ‘politieke overtuiging’ is vereist dat het gedrag is gebaseerd op een politieke overtuiging en bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn identiteit of morele integriteit te behouden, zodat niet van de verzoeker mag worden verwacht dat hij dit opgeeft. Opdat de verwestering valt onder een van deze vervolgingsgronden is dus vereist dat de verzoeker zich de westerse waarden en normen daadwerkelijk heeft eigen gemaakt.

In casu besluit de Raad dat een louter ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij verzoeker aannemelijk maakt dat zijn westerse gedragingen een uitingvorm zijn van een godsdienstige of politieke overtuiging. Het moet dan gaan om verwesterd gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige of politieke overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden.

Daarnaast is het niet ondenkbaar dat een verzoeker die zich na terugkeer naar Afghanistan inspant om zich aan te passen toch een godsdienstige of politieke overtuiging wordt toegedicht, waardoor hij of zij toch een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling. In de Country Guidance Afghanistan van EUAA van april 2022 wordt immers aangegeven dat personen kunnen worden gezien als ‘verwesterd’, onder meer omwille van hun beroep, activiteiten, gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch worden beschouwd. Hiertoe behoren personen die naar Afghanistan terugkeren na een tijd in een ander land te hebben doorgebracht. Afghanen die worden beschouwd als verwesterd, kunnen een risico op vervolging lopen (p. 78, p. 80-81). Het gaat aldus om de situatie waarin een verzoeker aannemelijk moet maken dat hem of haar een religieuze of politieke overtuiging wordt toegedicht door een actor van vervolging omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 28 juni 2011, Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk, par. 275 en wat het Hof daarin heeft overwogen over de mogelijkheid ‘to play the game’.

Om het risico op vervolging beter te kunnen inschatten, acht de Raad het van belang vooreerst zicht te krijgen op de huidige 'geldende normen' in de Afghaanse samenleving voor personen met verzoekers profiel en op het handhavingsbeleid ervan.

Ten eerste blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat de de-factoregering van de taliban de vorige grondwet van de Islamitische Republiek Afghanistan heeft opgeschort. Ook werd er een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De sharia laat verschillende interpretaties toe en kent verschillende stromingen. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO Afghanistan Country Focus januari 2022, p. 25 e.v.). In de meest recente landeninformatie geeft EUAA aan dat het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, hoewel de de-factotalibanregering reeds verschillende decreten en richtlijnen heeft uitgevaardigd, net als de provinciale de-factoregeringen. Bij de machtsovername heeft de de-factoregering de rechterlijke macht ontmanteld. Het systeem van rechtspreken dat de taliban voor de machtsovername in bepaalde landelijke gebieden hebben ingevoerd, trachten ze over te brengen naar de stedelijke centra. In dit systeem zijn vonnissen grotendeels gebaseerd op mondeling bewijs (EUAA Afghanistan security situation augustus 2022, p. 29-31). Deze de-factoregering heeft opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht; een ministerie dat ook bestond toen de taliban van 1996 tot 2001 over Afghanistan heersten. Dit ministerie wordt heden geleid door sheikh Muhammad Khalid Hanafi, een religieuze geleerde. Hij zou zelf een minder conservatieve stroming binnen de taliban vertegenwoordigen, maar zijn de-factoministerie telt verschillende conservatieve geleerden die een strikte toepassing van de sharia wensen (EUAA Afghanistan security situation augustus 2022, p. 30). Het MPVPV is gemandateerd om de interpretatie van de sharia door de taliban te handhaven. Volgens UNAMA bestaat het mandaat uit *“een mix van beleidsbepaling, advies, toezicht, klachtenbehandeling en handhavingsbevoegdheid over een reeks onderwerpen”*. Het officiële discours is dat de richtlijnen afkomstig uit dit de-factoministerie slechts aanbevelingen zijn, maar ze worden in vele gebieden daadwerkelijk gehandhaafd, waarbij ook geweld wordt gebruikt. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden en muziek heeft verstrengd. Op 15 juni 2022 had UNAMA weet van ten minste 30 gevallen van *“wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing”*, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (EUAA, Afghanistan targeting of individuals, p. 41-42). Het MPVPV bestaat uit drie directoraten, waaronder *“een afzonderlijk departement binnen Kaboel”*. Het eerste directoraat is verantwoordelijk voor het uitvoeren van hisbah (gemeenschapsmoraal) en heeft tien agenten (muhtasibeen) in elk politiedistrict. Het geeft advies aan personen bij controleposten, alsook bij ceremonies, winkels en andere openbare plaatsen. Het tweede directoraat waarborgt de veiligheid van voormalige tegenstanders van de taliban door hen kaarten uit te reiken zodat ze hun immuniteit kunnen aantonen. Het derde directoraat behandelt de klachten met betrekking tot wangedrag van de taliban. Het ministerie is ook opgedeeld in een civiele en een militaire afdeling waarbij de militaire afdeling de gevallen van wangedrag van personeelsleden behandelt. Echter blijkt uit de landeninformatie dat dit de-factoministerie in bepaalde provincies onderbemand is, waardoor het nog niet volledig operationeel is. Het is onduidelijk over welke provincies het gaat, maar in steden is dit de-factoministerie beter georganiseerd. In verschillende gebieden bemoeien talibancommandanten en andere functionarissen zich aldus met *“gedrags- en kledingkwesties”* (EUAA Afghanistan security situation augustus 2022, p. 30 en EUAA Afghanistan targeting of individuals, p. 41).

Ten tweede blijkt uit de informatie waarnaar de EUAA Afghanistan security situation augustus 2022 verwijst dat een systeem gelijkaardig aan het MPVPV reeds sinds 2016-2017 werd ingevoerd door de taliban in de landelijke gebieden die ze volledig onder hun controle hadden. De toepassing van *“amr bil-maruf”* ('deugdzaamheidsbevordering') verschilde vóór de machtsovername door de taliban van district tot district daar officiële beleidslijnen of precieze richtlijnen ontbraken. Het ontbreken van een samenhangend beleid en richtlijnen voor de hele beweging betekende dat het lot van overtreders plaatselijk werd bepaald door *“amr bil-maruf”* of rechtstreeks door plaatselijke commandanten, in samenwerking met de plaatselijke geestelijken en in overeenstemming met de plaatselijke gevoeligheden. Weliswaar waren bepaalde talibancommandanten tolerant ten aanzien van bepaalde gedragingen en activiteiten zoals het niet hebben van een baard, het luisteren naar muziek, het schoollopen van meisjes, enzovoort daar ze de bevolking voor zich trachtten te winnen (voetnoot 152 Sabawoon Samim, Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate van 15 juni 2022 in EUAA Afghanistan security situation augustus 2022, p. 30). Echter waren er ook berichten die wezen op een tendens om geleidelijk aan een strenger beleid te voeren naarmate de taliban meer invloed kregen in een gebied (EASO Afghanistan Country Focus januari 2022, p. 25 e.v.). Heden bestaan

er nog steeds lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA Afghanistan targeting of individuals p. 45-48). In de landeninformatie wordt aangegeven dat zuidelijk Afghanistan een gebied is waar de sociale normen de afgelopen 20 jaar minder zijn veranderd, in tegenstelling tot delen van oostelijk, zuidoostelijk, centraal en noordelijk Afghanistan (EUAA Afghanistan targeting of individuals, p. 42 en 46). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het de-factoministerie in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het de-factoministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA Afghanistan targeting of individuals, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate", van 15 juni 2022 in EUAA Afghanistan security situation augustus 2022, p. 30).

Ten derde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat burgers zich vrij kunnen verplaatsen daar de de-factotalibanautoriteiten weinig 'directe beperkingen' hebben opgelegd, maar dat het gevaarlijk kan zijn vanwege opdringerige controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders op te sporen en vanwege de handhaving van de talibancodes. Deze controleposten bevinden zich hoofdzakelijk in en rond Afghaanse steden, maar komen bijzonder weinig voor op plaatsen die ver van steden zijn verwijderd. In juli 2022 werd opgemerkt dat in de Panjshirvallei alsook nabij de Afghaans-Iraanse grens meer checkpoints worden opgericht. Via deze checkpoints speuren de taliban naar voormalige medewerkers van het Afghaans leger en politie. Zij beschikken over lijsten met namen en foto's van voormalige medewerkers (EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan augustus 2022, p. 68 en p. 70). Nadat een aantal schietpartijen zich aan de controleposten hebben voorgedaan, hebben de de-factotalibanautoriteiten opgeroepen om meer 'professionals' in dienst te nemen en werd ook een speciale eenheid opgericht om toezicht te houden op de controleposten (EUAA Afghanistan targeting of individuals, p. 32).

Ten vierde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten bestaat over Afghanen die Afghanistan hebben verlaten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. Echter heeft de de-factotalibanregering wel voorrang gegeven aan paspoorten voor arbeiders die in het buitenland werken, wat erop wijst dat zij het economische aspect begrijpt, hoewel zij zich ook bewust is van het feit dat velen in het buitenland het niet met haar eens zijn. Verder wordt er een onderscheid gemaakt tussen de mannen van Pashtu-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken, wat een oude traditie is, en de mannen die naar Europa en de Verenigde Staten zijn vertrokken, wat wordt beschouwd als 'verkeerd' en 'verdacht' (EUAA Afghanistan targeting of individuals, p. 50-51). Evenwel hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. In maart 2022 hebben de taliban een 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgericht. Deze commissie is in mei 2022 van start gegaan en mag onder meer informatie verzamelen over personen die uit Afghanistan zijn vertrokken (EUAA Afghanistan targeting of individuals, p. 50-51). Volgens de terugkeercommissie zijn 150 voormalige regeringsfunctionarissen en politieke figuren teruggekeerd. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan (EUAA Afghanistan targeting of individuals, p. 53-54). De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd. Er wordt melding gemaakt van vluchten uit Turkije met passagiers uit het Westen die banden hadden met Afghanistan. Het lijkt erop dat ze voor een kort verblijf zijn teruggekeerd (EUAA Afghanistan targeting of individuals, p. 55). Het is wel zo dat de infrastructuur van de de-factotalibanregering uiterst zwak is, en de taliban niet in staat worden geacht om de terugkeerders op te sporen en te controleren. Op dorpsniveau zullen de plaatselijke leiders echter weten wie is teruggekeerd. Die informatie zal de talibanregering in Kaboel echter hoogstwaarschijnlijk niet bereiken (voetnoot 514: "Denmark, DIS, Afghanistan – taliban's impact on the population", June 2022, p. 38 in EUAA Afghanistan targeting of individuals, p. 55). In hetzelfde rapport van Denmark, DIS, Afghanistan wordt daarentegen wel aangegeven dat de taliban heel goed weten wat zich afspeelt op lokaal niveau omdat ze zijn verweven met de lokale bevolking. Lokale talibanleden nemen deel aan de gesprekken in de steden en in de plaatselijke moskeeën, waardoor zij goed weten wat de mensen in de betreffende lokale gemeenschap doen. De lokale verankering doet zich voornamelijk voor in Pashtu-gebieden. Hun

inlichtingennetwerken zijn minder ontwikkeld in andere delen van het land waar ze voor de machtsovername weinig of niet aanwezig waren. Vandaar ook dat ze in grotere steden controleposten installeren waar ze de inhoud van telefoons bekijken ("Denmark, DIS, Afghanistan – taliban's impact on the population", June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA Afghanistan targeting of individuals). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA Afghanistan targeting of individuals, p. 55).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Een bron oordeelde dat de berichten die men op sociale media platforms schrijft en deelt waarschijnlijk geen gevolgen zullen hebben, tenzij deze berichten aanleiding geven tot de dood of arrestatie van een persoon. Evenwel hebben internationale media bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media ("Denmark, DIS, Afghanistan – taliban's impact on the population", June 2022, p. 23-24 in de EUAA Afghanistan targeting of individuals). Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban.

De Raad is zich ervan bewust dat de drie recente rapporten van EUAA van augustus 2022 erkennen dat sinds de machtsovername door de taliban er verschillende uitdagingen bestaan bij het verzamelen van informatie over Afghanistan. De rapporten wijzen op een verminderde en beperkte mediadekking, de sluiting van lokale mediakanalen en gevluchte journalisten, politieke inmenging van de taliban in het werk van journalisten, bedreigingen van en geweld tegen verslaggevers en mediakanalen en moeilijkheden om de betrouwbaarheid van bronnen of informatie te verifiëren en te bevestigen, vooral met betrekking tot sociale media.

Ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek, blijkt uit objectieve landeninformatie niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat Afghanen die terugkeren uit Europa, louter omwille van hun verblijf in Europa, het risico lopen dat is vereist om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging als ze bij hun terugkeer naar Afghanistan het 'spel' kunnen spelen en zich also aan de regels van de taliban en lokale gebruiken houden waardoor ze de aandacht van de taliban kunnen vermijden (cf. EHRM 28 juni 2011, Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk, par. 275 en wat het Hof daarin heeft overwogen over de mogelijkheid 'to play the game').

Uit objectieve landeninformatie blijkt aldus niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Immers, niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal worden beschouwd als verwesterd. Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door verzoeker te worden aangereikt.

Voorts blijkt uit de beschikbare landeninformatie momenteel niet dat voor alle Afghanen aan wie een verwestering wordt toegeschreven, een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Bij de beoordeling of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees vervolging is nog steeds een individueel onderzoek vereist waarbij ook rekening moet worden gehouden met verschillende risicobepalende factoren zoals het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon, enzovoort. Aldus kan de Raad de richtlijnen van EUAA, waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA Country Guidance Afghanistan april 2022, p. 81).

Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij weliswaar met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit Europa betreft, blijkt nergens uit de beschikbare informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. In de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022 wordt verwezen naar de EASO COI query 'Afghan nationals perceived as 'Westernised' van 2 september 2020. Ook uit deze query, die weliswaar dateert van voor de val van de Afghaanse regering, blijkt dat niet elke Afghaan die terugkeert naar Afghanistan

hetzelfde risico loopt om als verwesterd te worden beschouwd. Dit is afhankelijk van de individuele elementen (p. 4).

Uit het voorgaande kan worden besloten dat een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek noodzakelijk blijft. Een persoonlijk risico voor verzoeker om te worden beschouwd als verwesterd en om deze reden in Afghanistan te worden vervolgd, moet in concreto aannemelijk worden gemaakt.

Dit neemt niet weg dat beschermingsverzoeken van Afghanen die terugkeren uit het Westen met de nodige voorzichtigheid moeten worden beoordeeld, te meer nu de perceptie en potentiële behandeling van zij die Afghanistan hebben verlaten onduidelijk zijn (EUAA Country Guidance Afghanistan, april 2022, p. 49). De meest recente landeninformatie die door beide partijen wordt bijgebracht, laat niet toe anders te oordelen.

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten de individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen.

Verzoeker beweert weliswaar dat hij is verwesterd of als zodanig kan worden beschouwd bij een terugkeer uit Europa, doch hij laat na deze bewering concreet en tastbaar uit te werken of hiervan enig concreet bewijs bij te brengen. Hij maakt dit geenszins concreet aannemelijk met de loutere verwijzing naar zijn verblijf in Europa en zijn afwezigheid uit Afghanistan sinds 2019.

Waar bij aanvullende nota schoolrapporten worden bijgevoegd, merkt de Raad op dat deze elementen onvoldoende persoonlijke invulling geven aan de voorgehouden (gepercipieerde) verwestering. Dat verzoeker schoolloopt en een goed traject aflegt waarbij leerkrachten positieve commentaren geven is lovenswaardig, maar maakt nog niet dat hij niet in de mogelijkheid zou zijn *“to play the game”* of dat zijn gedragingen doordrongen zijn van een zodanig (onbewuste) verandering, dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde *‘besmet’* door de Westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden. In het kader van verzoekers beschermingsverzoek dient te worden geoordeeld dat uit voormelde stukken niet kan worden afgeleid dat verzoeker zich fundamentele westerse maatschappelijke normen en waarden heeft geïnternaliseerd die raken aan zijn identiteit en morele integriteit waardoor een vrees voor vervolging in zijn hoofd zou kunnen worden vastgesteld. Het tegendeel wordt door hem alleszins niet *in concreto* aannemelijk gemaakt. Er moet hierbij vastgesteld worden dat zelfs zo kan worden aangenomen dat verzoeker een deel van zijn vormende jaren buiten Afghanistan heeft doorgebracht, verzoeker nalaat om in concreto aan te tonen dat zijn louter verblijf in Europa hem dermate zou hebben verwesterd dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan. De Raad wijst erop dat verzoeker tot ongeveer zijn 15 jaar in Afghanistan heeft verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat hij in Afghanistan een zekere maturiteit had en reeds gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Daarom kan niet worden aangenomen dat hij totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Verzoeker heeft ook nog een uitgebreid familiaal netwerk in zijn regio van herkomst: verzoeker heeft immers nog contact met zijn moeder die samen met verzoekers zus en broers nog steeds in dezelfde regio van herkomst verblijft alwaar ook een paternale oom woont op hetzelfde domein alsook een maternale oom met een benzinstation die verzoekers gezin in het verleden heeft gesteund (tweede persoonlijk onderhoud, p. 4, 6-8; eerste persoonlijk onderhoud, p. 4, 7-8). Bovendien blijkt dat verzoeker zich nog steeds bedient van een tolk Pashtou en aanduidt moslim te zijn (Verklaring DVZ van 16 september 2020, p. 6).

Waar verzoeker aanvoert dat nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder in concreto rekening heeft gehouden met de risicobepalende factoren bij het risico op vervolging wegens verwestering en dat hij op geen enkele manier concreet werd gevraagd naar deze factoren tijdens zijn onderhoud(en), moet de Raad vaststellen dat verzoeker volledig voorbijgaat aan volgende motieven in de bestreden beslissing:

“Uw raadsheer bezorgde op 17/07/2022, na uw tweede persoonlijk onderhoud, een schrijven met een aantal opmerkingen. Hij haalde aan dat er dient te worden onderzocht of u bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan beschouwd of vervolgd zou kunnen worden als afvallige, zonder evenwel te verduidelijken of concretiseren waarom u een dergelijk risico zou lopen. Het gegeven dat u inmiddels tweeënhalve jaar in België verblijft volstaat geenszins om te concluderen dat u in geval van terugkeer als afvallige beschouwd of vervolgd zou worden. In uw geval zijn er geen concrete elementen aangehaald waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief of als afvallige zou worden

gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien hebben noch uzelf, noch uw raadsheer of voogd dit element aangehaald tijdens uw persoonlijke onderhoud. Er werd u tijdens uw tweede onderhoud expliciet de vraag gesteld of er naast de problemen met betrekking tot rekrutering door de taliban nog andere problemen of zaken waren die u vreest bij terugkeer, maar u haalde enkel financiële problemen aan (CGVS 2, p. 7). Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke. Uw raadsheer verwees in zijn schrijven voorts naar een interview waarin de talibanwoordvoerder verklaarde dat de taliban Afghanen die zouden terugkeren naar Afghanistan nadat hun verzoeken om internationale bescherming in Europa werden geweigerd, zouden vervolgen. Uit het door uw raadsheer geciteerde fragment en artikels met betrekking tot dit interview (zie kopie toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt echter dat een eventuele veroordeling bij terugkeer Afghanen betreft die gedeporteerd worden na het plegen van strafbare feiten. Gezien er in uw verklaringen en uw administratief dossier geen enkele aanwijzing is dat u sinds uw komst naar Europa strafbare feiten gepleegd hebt, is dit element niet van toepassing op u. (...)"

De Raad beklemtoint dat verzoeker werd gehoord na de machtsovername van de taliban en hij tijdens dit persoonlijk onderhoud van 7 juli 2022 de mogelijkheid kreeg wijzigingen na de machtsovername van de taliban uiteen te zetten; hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hij heeft zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is alsook zijn voogd.

Verzoeker verwijt verweerder hem geen specifieke vragen te hebben gesteld doch gaat er hiermee aan voorbij dat hij evenwel uitdrukkelijk werd gevraagd of de machtsovername zijn leven of die van zijn familie op één of andere manier heeft beïnvloed, of er andere redenen zijn waarom hij niet kan terugkeren naar Afghanistan en of er nog zaken zijn die hij wenste toe te voegen (tweede persoonlijk onderhoud, p. 7, 9). Zodoende werd verzoeker ruim de kans geboden om de vermeende vrees wegens verwestering concreet toe te lichten.

Daarenboven bezat verzoeker de mogelijkheid om zijn verzoek om internationale bescherming op nuttige wijze aan te vullen of te wijzigen in het licht van de fundamenteel gewijzigde situatie in Afghanistan en desgevallend, in de huidige stand van de procedure, individuele elementen of persoonlijke omstandigheden voor te leggen bij de beoordeling in het kader van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Immers kan verzoeker dit ook nog bewerkstelligen via het verzoekschrift en via een aanvullende nota. Hierbij dient benadrukt te worden dat de Raad ertoe gehouden is een volledig en ex nunc-onderzoek te voeren van zowel de juridische als de feitelijke gronden van een beroep. Hij is daarbij verplicht zowel de elementen, feitelijk en rechtens, waarmee de commissaris-generaal rekening heeft gehouden of had kunnen houden, als de elementen die zich na de vaststelling van de bestreden beslissing hebben aangediend, te onderzoeken (HvJ 25 juli 2018, C-585/16, Alheto, ptn. 105-106, 118). De Raad onderzoekt steeds of hij de bestreden beslissing kan bevestigen of hervormen (de artikelen 39/2, § 1, tweede lid, 1°, en 39/76, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet). De Raad kan daarnaast de bestreden beslissing vernietigen, hetzij omdat hieraan een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen (artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet). In casu is de Raad van oordeel dat verzoeker ruimschoots de mogelijkheid heeft gehad om tijdens zijn gehoor, in zijn verzoekschrift, bij aanvullende nota of ter terechtzitting op nuttige en effectieve wijze te duiden welke invloed de machtsovername door de taliban sinds augustus 2021 heeft gehad op zijn eigen persoonlijke situatie. Met de elementen aangevoerd in het verzoekschrift en bijgebracht in de aanvullende nota is bij huidig arrest overigens terdege rekening gehouden (zie supra).

Wat betreft verzoekers betoog over leven onder talibanbewind, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) in concreto moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe

in gebreke. Bovendien wijst de Raad er nog op dat verzoeker in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag heeft gemaakt van een dergelijke vrees.

2.3.4.3. Wat betreft de humanitaire situatie en socio-economische in Afghanistan stipt de Raad vooreerst aan dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk werd gemotiveerd aangaande verzoekers vrees voor financiële problemen in geval van terugkeer naar Afghanistan waarover op goede gronden het volgende werd geoordeeld:

“U begon in februari 2022 te werken in België en u stuurt sindsdien geld naar uw familie in Afghanistan. Uw oom kan uw familie niet meer ondersteunen aangezien de inkomsten van zijn benzinestation sterk gedaald zijn na de machtsovername door de taliban. Voorts moet u de 10.000 USD die uw oom betaalde voor uw reis nog terugbetalen. Deze elementen zijn echter puur van socio-economische aard en ressorteren niet onder de criteria van de Conventie van Genève, die voorziet in internationale bescherming voor personen die hun land van herkomst zijn ontvlucht wegens een gegronde vrees voor vervolging omwille van hun ras, religie, nationaliteit, politieke overtuiging of hun behoren tot een bepaalde sociale groep, of onder de definitie van subsidiaire bescherming zoals bepaald in art. 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.”

En:

“Uw raadsheer gaf voorts een aantal opmerkingen met betrekking tot de algemene veiligheidssituatie en de humanitaire crisis in Afghanistan. Deze elementen worden verder in deze beslissing besproken (zie infra). De stelling van uw raadsheer dat er rekening dient gehouden te worden met uw jeugdige leeftijd gezien een gebrek aan voedsel een grotere impact heeft op een jongvolwassene dan op een volgroeide volwassen persoon volstaat niet om onderstaande beoordeling te wijzigen. Zo blijkt immers dat er niet kan gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren en dat u evenmin aantoonde dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien (zie infra).”

Wat betreft de humanitaire situatie en socio-economische in Afghanistan treedt de Raad de juridische analyse bij die de commissaris-generaal in de bestreden beslissing maakt over de toepassing van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet in het kader van precare socio-economische omstandigheden en humanitaire situaties bij terugkeer naar het land van herkomst.

Dit artikel vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU). Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat een onmenselijke behandeling aldus moet worden veroorzaakt door een opzettelijk handelen of nalaten dat uitgaat van een actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet en dat is gericht tegen een verzoeker.

Gelet op deze vereisten, is artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beperkter van opzet dan artikel 3 van het EVRM en valt een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie dan ook niet zonder meer onder het toepassingsgebied van voormelde wetsbepaling.

De kernvraag is of de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend (‘predominantly’) wordt veroorzaakt door gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen, waardoor de voormelde situatie in Afghanistan niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Uit een zorgvuldige lezing van alle beschikbare objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier volgt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan die het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren. Het betreft een multidimensionale crisis waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Daarnaast zijn er de specifieke economische gevolgen van de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet worden erkend als een legitieme Afghaanse overheid, veroorzaakt door een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen alsook van bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban naast hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand. Ten slotte zijn er nog milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen.

Bijgevolg kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie niet worden afgeleid dat de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Er kan niet worden vastgesteld dat een specifieke actor overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk is voor de humanitaire omstandigheden in Afghanistan, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Verzoeker voert geenszins aan dat dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat *in casu* geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet en dat de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming.

Verzoekers algemeen betoog doet hierover niet anders denken.

In zoverre verzoeker erop wijst dat de humanitaire crisis nog wordt verergerd door het optreden van de Afghaanse staat die nu volledig door de taliban wordt gecontroleerd en deze crisis nog verergerd is door de blokkering van de hulp door internationale actoren, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofdte van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. Voorts is de Raad van mening dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker in casu persoonlijk wordt gevisieerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Waar verzoeker nog verwijst naar het arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022 van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet in concreto aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, te meer gelet op de geactualiseerde landeninformatie bijgebracht door verweerder bij aanvullende nota van 10 november 2022.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Dit neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM in casu buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven

voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Tot slot dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.4.4. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Er moet bijgevolg tevens rekening worden gehouden met het gestelde in het arrest “*Elgafaji*” waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar *“er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, pt. 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het Hof van Justitie heeft gepreciseerd dat *“hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 39).

In de eerste hypothese is er sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De mate van het willekeurig geweld is dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

De tweede hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat, maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die voor hem het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogt.

Het Hof heeft in het arrest “*Elgafaji*” verder geoordeeld dat, conform artikel 4, eerste lid van de richtlijn 2011/95/EU, bij de individuele beoordeling van het verzoek om subsidiaire bescherming rekening wordt

gehouden met de geografische omvang van de situatie van het willekeurig geweld en de bestemming van de verzoeker wanneer hij naar het land van herkomst terugkeert, zoals uit artikel 8, eerste lid van de richtlijn 2011/95/EU blijkt (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 40).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van april 2022 in acht genomen. In deze “*Country Guidance*” wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. Bij de beoordeling van de veiligheidssituatie moet rekening gehouden worden met volgende elementen:

- (i) de aanwezigheid van actoren van geweld;
- (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken;
- (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten;
- (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is;
- (v) het aantal burgerslachtoffers;
- (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en
- (vii) de verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover de Raad beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de informatie uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Sinds het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban is er een sterke afname van het conflictgerelateerd geweld en een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal ‘armed clashes’, luchtaanvallen en incidenten met *Improvised Explosive Devices* (IED’s) allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (ANSF) alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het *National Resistance Front* (NRF) in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en *targeted killings*. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke *collateral damage* onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is

aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden *raids* uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en *targeted killings* uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

Het CGVS maakt onder andere gebruik van cijfergegevens over veiligheidsincidenten uit de databank van ACLED. De ACLED-gegevens opgenomen in de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*" van 8 september 2022 kunnen beschouwd worden als een update van de ACLED-data uit de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie*" van 5 mei 2022. De veiligheidsincidenten, met uitzondering van '*riots*', '*protests*' en '*strategic developments*' worden opgenomen. Het grootste aantal veiligheidsincidenten gebeurt in Kabul (250), gevolgd door Panjshir (227), Baghlan (186), Nangarhar (182) en Takhar (119). ACLED voert incidenten met geoprecisie type 3 (waarvoor geen specifieke informatie over de locatie beschikbaar is) in onder de hoofdplaats van de provincie, terwijl deze incidenten in eender welk district van de provincie kunnen hebben plaatsgevonden. Voor de provincie Baghlan kende ACLED geoprecisie 3 toe aan 12 incidenten in de verslagperiode. Het gaat om gewapende confrontaties tussen het NRF en de taliban, aanvallen van het NRF op de taliban, een onderling conflict binnen de taliban waarbij een talibancommandant een andere heeft gedood (battles); een incident waarbij de taliban een meisje slagen hebben toegediend om ze geen hijab droeg in de omgeving van de bazaar, de arrestatie met geweldpleging van personen met banden met voormalig overheidsvertegenwoordigers, een incident gericht tegen een voormalig commandant van een regeringsgezinde militie, de ontvoering van een Afghaans-Iraans politiek activist (violence against civilians).

Volgens de UCDP-gegevens opgenomen in het rapport "*Afghanistan Security Situation*" van EUAA van augustus 2022 gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 om 298 veiligheidsincidenten, i.e. '*incidents with at least one recorded fatality*', over het ganse land waarbij het aantal doden wordt geschat op 1 765 in totaal. De provincies die het meest werden geraakt door deze incidenten zijn Nangarhar (71 incidenten), Panjshir (55), Baghlan (35) en Kabul (35). Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in deze periode voornamelijk in de provincie Kabul (298), gevolgd door Kunduz (121), Balkh (77), Kandahar (65) en Panjshir (61).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij veelal religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van '*unexploded ordnance*'. Uit data van UNAMA over burgerslachtoffers sinds 2009, wanneer UNAMA is gestart met de systematische documentatie, tot 15 juni 2022 blijkt een duidelijke trendbreuk sinds de machtsovername van de taliban.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde 759 000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan in de periode 1 januari – 30 november 2021, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1 155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde 2,2 miljoen *internal displaced persons* (IDP's) die teruggekeerd waren naar hun regio van herkomst in de tweede helft van 2021.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en

(internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

De Raad beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Indien er actueel situaties zouden zijn van die aard dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van *open combat* of van hevige of voortdurende gevechten, zou er informatie of zouden er minstens indicaties zijn in die richting. Bovenal, indien deze uitzonderlijke situatie wordt aangevoerd, ontslaat dit verzoeker niet van de noodzaak om thans concrete elementen aan te brengen in dit verband, bijvoorbeeld met betrekking tot zijn regio van herkomst, in casu Baghlan. Verzoeker laat na deze aan te voeren. Met verwijzingen naar algemene informatie inzake de situatie in Afghanistan brengt verzoeker geen informatie bij die een ander licht kan werpen op voorgaande analyse en de geactualiseerde landeninformatie zoals aangebracht door verweerder bij aanvullende nota van 10 november 2022.

Waar verzoeker te dezen verwijst naar 's Raads arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022, dient herhaald dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. Bovendien toont verzoeker niet in concreto aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er thans meer informatie voorligt over de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens zijn persoonlijke onderhoud kreeg verzoeker de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hij heeft zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is en in aanwezigheid van zijn voogd. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.3.9. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°

van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee december tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. H. CALIKOGLU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

H. CALIKOGLU